

oprettet en Slags Voldgiftskommission, der bestod af tre praktiske Mænd, f. Eks. en Landmand, en Dyrlæge og en Handelsmand. Ved forefaldende Tvistigheder skulde vedkommende da, inden de gik til Retten, henvende sig til denne Kommission. Dens første Opgave maatte være at søge Forlig, og hvis dette ikke kunde opnaas, skulde den være kompetent til at afsige Kendelse i Sagen. I de allerfleste Tilfælde vilde der vist opnaas Forlig. Mange vilde betænke sig to Gange, inden de søgte Proces; thi det vilde være vanskeligt at faa en Dom, der gik imod denne Kommissions sagkyndige Kendelse. Det kunde ogsaa aftales ved Handelens Afslutning, at Parterne, hvis der opstod Tvistighed, skulde bøje sig for en saadan Kommissions Kendelse. Dermed vilde alle Søgmaal være udelukkede. Baade Landmænd, Handelsmænd, Dyrlæger og Jurister vilde vist være glade ved en saadan Ordning. Jeg vil derfor tillade mig at spørge, om den højtærede Justitsminister vil tage denne Henvendelse op til velvillig Overvejelse og om muligt fremsætte Forslag her i Rigsdagen om den nævnte Sag.

Martin Olsen: Paa Finanslovens første Behandlingsdag bleve vi alle sammen overraskede af den Flod af Lovforslag, der svømmede ind over Tingets Bord. Jeg blev ogsaa glad overrasket. Men da jeg saa efter i Mængden, manglede der et Lovforslag, og det var Lovforslaget om Nyboders Flytning. Jeg spejdede forgæves efter det, men jeg haaber, at det maa blive forelagt i denne Samling. Jeg kan ikke se, at Forholdene skulde være anderledes, end at der med Held kunde lovgives paa dette Omraade, saaledes at man kunde faa dette Spørgsmaal ordnet paa en om ikke fuldt, saa dog tilnærmelsesvis tilfredsstillende Maade. Vi vare jo i Fjor noget inde paa en anden Løsning af Spørgsmaalet end den, der først kom frem fra Ministerens Side, nemlig den at lade Nyboder blive, hvor det var, i Stedet for at flytte det over paa Arsenaløen, og saa bygge Husene højere og mere tidsvarende, saa Beboerne, der nu maa trækkes med de daarlige Lejligheder derude, kunde komme til at bo menneskeligt. Denne Tanke blev ikke realiseret, skønt jeg tror, der i Udvalget var Stemning derfor, men der kom noget imellem. Hvad det var, ved jeg ikke, og vi staa fremdeles paa bar Bund med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Man kan imidlertid ikke ganske lade Nyboder ligge hen og fuldstændig forsumpe, indtil der bliver truffet en endelig Ordning. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det næsten ser ud til, at man vil fremkalde en Forandring af Forholdene derude ved at gøre dem saa elendige og daarlige som vel muligt. Man vil tilvejebringe en Elendighedstilstand blandt Beboerne derude, som skal tvinge Lovgivningsmagten til at faa dette Spørgsmaal ordnet. Jeg sigter hermed til den Mangel paa Bekvemmelighed og Hygge, som desværre findes mange Steder i det gamle Nyboder. Det er faldet i min Lod at modtage forskellige Klager fra den Kant, og jeg har ogsaa en Pligt til at bringe dem videre, for saa vidt de ere berettigede.

Der er en, jeg finder ganske berettiget. Det er Klagen over, at man nu, Gud ved for hvor mange Aar, maa trækkes med gamle Kakkelovne, som trække alt for stærkt og sluge en voldsom Masse Brændsel. Det gaar jo ud over Beboernes Pengepung, som i Forvejen er slunken nok. Naar de klage til vedkommende, faa de undertiden en god, undertiden en daarlig Vittighed, men Kakkelovne faa de i Reglen ikke. I det hele taget synes der ikke at raade den demokratiske Aand ved Fordelingen af Reparationerne i Nyboder, som man turde vente under dette Demokratiets Ministerium, thi af Breve, jeg har modtaget derude fra, og Samtaler, jeg har haft med Folk i Nyboder, fremgaar det tilstrækkelig, at de gemene blandt Befolkningen — herved sigter jeg navnlig til Arbejds mænd og til Dels Underofficerer — have meget vanskeligt ved at faa deres Lejligheder gjort i Stand, hvorimod man overfor Officerer stiller sig ganske anderledes liberalt. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, at den Forskel, der her kommer til Syne, bliver udsløttet, saa at de alle sammen blive lige, og saa at de alle faa deres Lejligheder reparerede, naar det gøres fornødent. Det bør ikke være som nu, hvor mange maa vente paa Reparationer, medens der til Tider i Officerslejligheder foretages omfattende Foranstaltninger, som koste Staten ikke ganske faa Penge. Man kan ikke rigtig se af Finansloven, hvorvidt Ministeren har tænkt paa ny Kakkelovne i Nyboder. Det høje Ting maa undskylde, at jeg trætter det med et saa specielt Spørgsmaal som dette, men det er af Betydning for de Folk derude, og da jeg ikke ved Besked derom,